

Tisztelt Megemlékezők!

Az ünnep és vele az őszinte emlékezés mindig szívbe markol. Készülünk az alkalomra, és a lelkünket is ünneplőbe öltöztetjük. Felidézzük a múltat, azokat a történéseket, amelyek nemzetünk megmaradásának erkölcsi és történelmi talpköveit jelentik.

Több mint ötven év távlatából is egyértelmű az igazság: 1956 a bátorság rendkívüli megnyilvánulása volt. A világsajtót bejárták a mély megrendülést kiváltó fotók és filmfelvételek a lódenkabátos, fegyveres, boldog emberekről, akik megelégték az üldöztetést, a gondolat- és sajtószabadság lábbal tiprását, a terrort.

A magyar népnek elege lett az eredménytelen munkaversenyekből, az éhbérből, az állandósult szegénységből, a hazugság fullasztó, fojtogató légköréből.

A lelkek egy pillanat alatt tárultak ki, és dobták le magukról a súlyos béklyókat. Az emberek számára világossá vált, hogy becsület nélkül nem lehet élni, és egymásra találtak bizalomban, barátságban.

A sztálinista diktatúra, az elnyomó szovjet hatalom, a katonák, a tankok fenyegető ereje sem fékezhetette meg azt a szabadságvágyat, mely 1956 októberében elemi erővel tört fel.

A szabadág érzése, az újrakezdés mámore az, ami ma is megérint bennünket, a korabeli fotókat, felvételeket nézve.

A világ pedig osztozott ebben a csodában. Ahogyan Márai Sándor írta 1956-ban Mennyből az angyal című versében: „És a világ beszél csodáról, papok papolnak bátorságról, az államférfi parentálja, megáldja a szentséges Pápa.”

Az 1956-os forradalomnak köszönhetjük, hogy Magyarországra pozitívan tekintett a világ, a hősöknek mindenki tisztelettel adózott és teszi ezt ma is. A hatalmas szovjet túlerő ellen küzdő szabadságharcosok hősiessége mindenütt máig tartó megbecsülést szerzett a magyar névnek.

Tisztelt Emlékezők!

1956 emlékezete őszinte hangot kíván. A forradalom minden magyar ember forradalma volt, korra, nemre, iskolázottságra tekintettel. Kivéve azokat, akik ellene támadtak.

A múlt eseményei nem érthetők meg tisztán az egyéni sorsok, személyes történetek nélkül. A diákok nélkül, akik elsőként vonultak utcára, és akik az első sortűzek áldozataivá váltak.

Itt, Székesfehérváron is a diákság követelései, tüntetésével vette kezdetét a forradalom. Majd október 24-én, a statárium és a kijárási tilalom ellen tiltakozó, főként a város üzemeiben dolgozó fiatalok és a diákok közé szovjet páncélosok adtak le lövéseket. Hatan veszítették életüket, mind a 20-as éveik legelején járó, a szabadságról álmokat szövő fiatalemberek.

De nem érthető meg a történelem azok nélkül a munkások nélkül sem, akik fegyvert fogtak a becsület visszaszerzésért, és az asszonyok nélkül, akik ételt osztottak a harcolóknak, sőt később maguk is fegyvert ragadtak.

Sok fiatal vesztette életét, míg mások a hosszú börtönök alatt váltak igazán felnőtte. Sokuknak elég lett volna néhány vádló szó, áruló mondat, hogy megmenekülhessenek a biztos haláltól.

'56 hősei azonban nem voltak megvásárolhatók, mert volt tartásuk, és ott volt előttük az a mérce, melyet az emberi becsület ősi törvényének nevezünk.

A megtorlások után évtizedekre olyan országgá vált hazánk, ahol a diktatúra áldozatait sem eltemetni, sem meggyászolni nem volt szabad, ahol bűn volt az emlékezés. Újra a képmutatás, a hazugság, a tehetetlenség évei, sőt évtizedei nehezettek ránk.

Tisztelt Megemlékezők!

A diktatúrák sajátja, hogy bár bebörtönzi a testet, valójában a lelket akarja rabul ejteni. Ha ez nem megy megfélemlítéssel és erőszakkal, akkor próbálkozik boldogságreceptekkel: a gulyáskommunizmus illúziójával, a hétvégi telekkel, a SZOT üdüléssel.

A szocialista ideológia hazugsága felett a rendszerváltoztatás mondott újra ítéletet. 1989-ben, amikor Nagy Imrét és a forradalom mártírjait újratemettük, az '56-os forradalom egy pillanatra újra felfénylött.

Megvalósulhattak végre '56 célkitűzései: a demokrácia, a szabadság, a függetlenség. Az utókor igazságot szolgáltatott a forradalom eseményeinek, az ismert és ismeretlen hősöknek.

Akkor 1989-ben, új utak nyíltak meg előttünk. Voltak akik 1956 örökségét kívánták folytatni, és a polgári fejlődés útjára léptek, mely hittel és becsülettel van kikövezve. És voltak, akik a múlt árnyaiként éltek tovább közöttünk, akiknek a haza, a hűség, az önfeloldozás üres szavak csupán.

Az elmúlt nyolc évben ők határozták meg életünk irányát. De az embereket nem lehet a végtelenségig megtéveszteni.

Ebben az évben a magyar emberek két alkalommal is megmutatták, hogy valóban létezik a nemzeti összefogás, és leszámoltak a hamis illúziók politikájával. Magyarországnak elege lett az eladósításból, az egyre mélyebb szegénységből, a „merjünk kicsik lenni” ideájából, abból, hogy nap mint nap a sárba rántottak bennünket. Most is győzött a becsület, a hazaszeretet, az erkölcsi tartás, csakúgy, mint 1956 őszén.

A magyar emberek 2010-ben is forradalmi tettet hajtottak végre. Közös erővel olyan irányt szabtak az ország fejlődésének, melyben visszaszerezheti megbecsülését, erejét, méltóságát.

Ez előttünk álló úton pedig 1956 öröksége: az emberség, a hit, a becsület lesznek irányjelzőink.

Tisztelt Megemlékezők!

Azt szeretném, ha gyermekeink úgy nőnének fel, hogy tudnák, mit álltak ki az előttük járók. Mutassuk nekik példát '56 emlékének megőrzésében, a mérce megtartásában. Beszéljünk azokról a neves és ismeretlen emberekről, akik mindent megtettek a hazájukért és az igazságért. Mondjuk el, milyen ára volt mai szabadságunknak. Így örökíthetjük tovább 1956 csodáját, a forradalom nagyszerűségét.

Ezért, a következő években teremtsük meg azt a helyet itt Székesfehérváron is, ahol méltó módon ismerheti meg a XX. Század sötét évtizedeit minden Nemzedék!

Tisztelt Megemlékezők! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Őszintén hiszem, hogy a magyar emberek képesek legyőzni az elmúlt években eléjük emelt nehézségeket, és bebizonyítják, hogy együtt sokkal többre képesek.

Kívánom, hogy 1956 eseményei és példája ösztönözzenek mindannyiunkat, és adjanak erőt a Magyarország felemelkedéséért végzett munkánkhoz.

Köszönöm, hogy meghallgattak.